

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 8/05-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. februára 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Mazáka, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Alexandra Bröstla vo veci sťažnosti Gabriely Frankovej, bytom K., zastúpenej advokátom JUDr. J. Č., K., vo veci namietajúcej porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/97 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Gabriely Frankovej na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/97 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice II p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/97 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. Gabriele Frankovej priznáva finančné zadosťučinenie 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Košice II j e p o v i n n ý uhradiť Gabriele Frankovej trovy právneho zastúpenia 9 342 Sk (slovom deväťtisícristoštyridsaťdva slovenských korún) na účet jej právneho zástupcu JUDr. J. Č., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 27. decembra 2004 doručené podanie Gabriely Frankovej, bytom K. (ďalej len „sťažovateľka“), označené ako „*Sťažnosť proti porušovaniu základných práv a slobôd a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy*“. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľka namieta zbytočné priet'ahy v konaní Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. 29 C 34/97 vo veci určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, v ktorej je účastníčkou konania ako odporkyňa v 52. rade.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uviedla:

„Žalobca Mesto Košice (...) sa svojou pôvodnou žalobou o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, doručenou na Okresný súd Košice II (...) dňa 11. 02. 1997 domáhal proti pôvodne žalovaným odporcom v 1. rade: Slovenská republika, zast. Okresným úradom Košice IV, odbor katastrálny (...) a v 2. rade: I. K., bytom v K., určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedených v katastri nehnuteľností, kat. úz. Košice – Juh ako aj stavieb na týchto nehnuteľnostiach. (...) Podaná žaloba a konanie ňou založené

bolo a je aj toho času vedené (evidované) na Okresnom súde Košice II pod spisovou značkou 29 C 34/1997. (...)

Ďalej žalobca podaním zo dňa 29. 09. 1998 rozšíril pôvodnú žalobu o ďalších žalovaných označených ako žalovaní v 6. až 53. rade a okresný súd uznesením sp. zn.: 29 C 34/97-77 zo dňa 08. 02. 1999 pripustil do konania na strane žalovaných účastníkov konania týchto žalovaných (...) Po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia (od mesiaca február 1999) som sa stala účastníčkou predmetného súdneho konania aj ja, a to ako žalovaná (odporníčka) v 52. rade. (...)

Okresný súd na (...) pojednávaní (pozn. 8. marca 1999) rozhodol rozsudkom vo veci samej tak, že žalobu zamietla a uznesením z ďalšieho pojednávania dňa 13. 07. 1999 rozhodol o návrhu na vydanie predbežného opatrenia tak, že návrh zamietla. (...)

V dôsledku žalobcom podaných odvolaní proti obom týmto rozhodnutiam sa spis zn.: 29 C 34/1997 v období od 18. 10. 1999 do 04. 05. 2001 nachádzal na Krajskom súde v Košiciach (...), odkiaľ bol doručený okresnému súdu (...) s rozhodnutím, ktorým bol rozsudok okresného súdu ako súdu prvého stupňa zrušený uznesením sp. zn.: 13 Co 364/99-197 zo dňa 19. 02. 2001 a v rozsahu zrušenia vec vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. (...)

Po doručení spisu (...) okresný súd bol nečinný a nekonal vo veci viac ako 11 mesiacov, keď prvý procesný úkon po vrátení spisu vo veci vykonal až dňa 08. 04. 2002 (...)

Dňa 27. 02. 2003 okresný súd (po takmer 7 mesiacoch od zaslania rozšíreného návrhu a výzvy na vyjadrenie žalovaným, v čom vidí opätovnú nečinnosť okresného súdu), vytýčil termín pojednávania vo veci na deň 09. 04. 2003. Po otvorení pojednávania pracovník okresného súdu oznámil účastníkom konania, že dnešné pojednávanie sa neuskutoční z dôvodu práceneschopnosti konajúcej sudkyne a pojednávanie bolo odročené s tým, že nový termín pojednávania bude účastníkom konania oznámený písomne. Do dňa podania tejto sťažnosti na ústavný súd sa tak nestalo. (...)

Obdobie od 04. 05. 2001, kedy bol spis odvolacím Krajským súdom v Košiciach doručený okresnému súdu do 21. 10. 2004, t. j. takmer 42 mesiacov (ne)činnosti okresného súdu v napádanej veci je tým hlavným časovým obdobím, na ktoré chcem predovšetkým upriamiť pozornosť ústavného súdu. Napádané konanie na okresnom súde za mojej účasti

trvá už viac ako 52 mesiacov. Do podania tejto sťažnosti na ústavný súd konanie nie je skončené právoplatným rozhodnutím.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a po vykonaní dokazovania vydal tento nález:

„1/ Základné právo Gabriely Frankovej na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/1997 porušené bolo.

2/ Okresnému súdu Košice II prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/1997 konal bez zbytočných prietáhov.

3/ Gabriele Frankovej priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 45.000,- Sk (slovom štyridsaťpäťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4/ Gabriele Frankovej priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 9.324,- Sk (slovom deväťtisícristodvadsaťštyri slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť advokátovi JUDr. J. Č., K. (...) do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky na neverejnom zasadnutí senátu podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a keďže nezistil dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona, rozhodol 11. januára 2005 uznesením č. k. II. ÚS 8/05-13 o jej prijatí na ďalšie konanie.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti sp. zn. Spr. 74/05, Spr. 75/05 z 27. januára 2005 (doručenom ústavnému súdu 3. februára 2005) oznámil, že k veci vedenej pod sp. zn. 29 C 34/97 už podal stanovisko k sťažnosti vo veci vedenej na

ústavnom súde pod sp. zn. IV. ÚS 300/04, ktoré sa v celom rozsahu týka aj prerokúvanej sťažnosti a v ktorom okrem iného uviedol:

„- predmetný spor možno hodnotiť ako skutkovo náročný už s ohľadom na jeho predmet a nutnosť vykonať rozsiahle dokazovanie pri potrebe zabezpečenia procesných podmienok pre konanie vo veci vzhľadom na vysoký počet účastníkov daného konania.

- *chronológia procesných úkonov:*
- *žaloba spolu s návrhom na vydanie predbežného opatrenia bola podaná dňa 11. 2. 1997.*
- *dňa 12. 2. 1997 bol žalobný návrh zaslaný žalovaným na vyjadrenie v lehote 3 dní.*
- *dňa 27. 2. 1997 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bolo vyhlásené uznesenie, ktorým bol návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietnutý.*
- *dňa 7. 3. 1997 bolo vyššie uvedené uznesenie odoslané účastníkom konania; právoplatnosť nadobudlo 1. 4. 1997.*
- *dňa 8. 4. 1997 bol určený termín pojednávania na 9. 6. 1997; na uvedenom pojednávaní bolo navrhnuté pristúpenie ďalších účastníkov do konania na strane žalovaných a pojednávanie bolo odročené na neurčito.*
- *dňa 16. 6. 1997 bol žalobca urgovaný na predloženie dvoch rovnopisov žaloby a presné označenie žalovaného v 4. rade.*
- *dňa 13. 3. 1998 bol žalobca opäť vyzývaný na oznámenie adres žalovaných v 3. a 4. rade.*
- *dňa 10. 7. 1998 bolo vydané uznesenie o pripustení do konania žalovaných v 3. až 5. rade.*
- *5. 8. 1998 bol určený termín pojednávania na 5. 11. 1998. Na uvedenom pojednávaní súd pripustil vstup do konania žalovaným v 6. až 62. rade. Pojednávanie bolo odročené na 18. 3. 1999.*
- *dňa 8. 2. 1999 bolo pojednávanie, určené na 18. 3. 1999, preročené na 8. 3. 1999 a tiež bolo vypracované uznesenie o pripustení účastníkov do konania na strane žalovaných v 6. až 53. rade.*
- *na pojednávaní, konanom dňa 8. 3. 1999, bol vyhlásený rozsudok.*
- *proti rozsudku podal odvolanie žalobca dňa 28. 4. 1999 a toto bolo dňa 12. 5. 1999 doručované na vyjadrenie žalovaným.*

- dňa 14. 6. 1999 podal žalobca návrh proti dvom žalovaným na vydanie predbežného opatrenia, o ktorom sudkyňa rozhodla dňa 13. 7. 1999. Aj proti tomuto uzneseniu podal žalobca dňa 3. 8. 1999 odvolanie.

- v dôsledku podaných odvolaní bol spis dňa 18. 10. 1999 predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach, odkiaľ bol vrátený tunajšiemu súdu dňa 4. 5. 2001 s rozhodnutím, ktorým bol rozsudok zrušený a v rozsahu zrušenia vec vrátená na ďalšie konanie.

- dňa 4. 3. 2002 bol daný pokyn pre doručenie rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach účastníkom konania a zároveň bola vypracovaná výzva pre žalobcu v zmysle zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Košiciach.

- dňa 10. 5. 2002 bolo doručené podanie žalobcu, ktoré bolo 30. 7. 2002 doručované žalovaným.

- dňa 10. 3. 2003 bol určený termín pojednávania na deň 9. 4. 2003; uvedené pojednávanie bolo z dôvodu práceneschopnosti konajúcej sudkyne odročené na neurčito.

- dňa 3. 11. 2003 JUDr. V. K., ktorá vo veci konala, nastúpila na materskú dovolenku, preto boli všetky nevybavené veci z jej súdneho oddelenia prevedené do súdneho oddelenia sudkyne JUDr. J. M., ktorá dňa 21. 10. 2004 dala pokyn pre zisťovanie adries trvalých pobytov tých účastníkov, u ktorých predchádzajúce doručovania boli bez pozitívneho výsledku.

- keďže podľa správy poštového doručovateľa zo zásielok, nachádzajúcich sa v spise, niektorí žalovaní zomreli, po overení tohto údaja Registrom obyvateľov v Banskej Bystrici je pravdepodobné, že bude existovať dôvod na prerušenie konania podľa § 107 Občianskeho súdneho poriadku.

- zo spisu neboli zistené priesťahy spôsobené sťažovateľkou.

- vzhľadom na vyššie uvedené chronológiu vo veci vykonaných úkonov je nutné pripustiť, že v danom konaní k určitým priesťahom došlo.

- posúdenie zbytočnosti vzniknutých priesťahov ponechávam na zváženie ústavnému súdu; z môjho pohľadu by bolo možné priesťahy považovať za zbytočné len v tom prípade, ak by na tunajšom súde boli vytvorené také podmienky, ktoré by sudcom umožňovali aspoň pri vynaložení maximálneho úsilia, ktoré od nich možno požadovať, konať a rozhodovať vo všetkých pridelených veciach plynulo. “

Tieto skutočnosti ústavný súd zistil aj z obsahu spisu okresného súdu.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde v danej veci od ústneho pojednávania upustil, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 29 C 34/97 dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...“, a porušenia práva upraveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...“, v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 29 C 34/97.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (II. ÚS 61/98). Podľa názoru ústavného súdu možno preto za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu účastníka konania v zásade považovať také, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu súdu vo veci.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 813/00, I. ÚS 20/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho

konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prejednávanej veci.

Pri vyhodnotení doterajšieho konania okresného súdu vo veci sp. zn. 29 C 34/97 podľa uvedených kritérií ústavný súd dospel k týmto záverom:

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' veci, ústavný súd sa čiastočne stotožňuje s názorom okresného súdu, že predmetný spor možno hodnotiť ako skutkovo náročný s poukazom na *„nutnosť vykonať rozsiahle dokazovanie pri potrebe zabezpečenia procesných podmienok pre konanie vo veci vzhľadom na vysoký počet účastníkov daného konania“*. Aj keď z právneho hľadiska spor „o určenie vlastníctva“ tvorí súčasť štandardnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov, z faktického hľadiska je potrebné akceptovať, že na náročnosť konania vplývali od februára 1999 veľký počet žalovaných (pôvodne 53), ako aj ich zmeny, ku ktorým došlo v dôsledku úmrtia niektorých žalovaných v priebehu konania. Táto skutočnosť vyžadovala od okresného súdu, aby počas konania neustále upresňoval ich okruh a zisťoval stav dedičských konaní, čo objektívne mohlo ovplyvňovať dĺžku konania. Žiadna skutková náročnosť však podľa názoru ústavného súdu nemôže ospravedlniť doterajšiu celkovú dĺžku tohto konania.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky ako účastníčky súdneho konania na strane žalovaných, zo spisu vyplýva, že sa stala žalovanou v 52. rade vo februári 1999. Ústavný súd konštatuje, že správanie sťažovateľky od tohto dátumu v zásade žiadnym spôsobom neprispelo k zbytočným priet'ahom v označenom konaní.

3. Tretím kritériom, ktorého použitím ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným priet'ahom v súdnom konaní sp. zn. 29 C 34/97, bol postup okresného súdu.

Pôvodná žaloba o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam bola podaná na okresnom súde 11. februára 1997 (rozšírená o sťažovateľku podaním z 29. septembra 1998). Aj keď okresný súd v počiatočnom období vo veci konal, pričom dvakrát rozhodol o návrhu žalobcu na vydanie predbežného opatrenia a raz rozhodol vo veci samej, nemožno

prehliadnúť skutočnosť, že pri odstraňovaní nedostatkov žalobného návrhu nepostupoval sústredene podľa § 43 ods. 1 a § 79 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. V dôsledku toho bolo jeho rozhodnutie uznesením krajského súdu sp. zn. 13 Co 364/99 z 19. februára 2001 zrušené.

Podľa názoru ústavného súdu dochádzalo k zbytočným priet'ahom okresného súdu od 4. mája 2001, keď okresný súd mal doručovať uznesenie Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) účastníkom konania na strane odporcu. Sudkyňa dala pokyn kancelárii na doručenie uznesenia účastníkom konania a výzvy žalobcovi na vykonanie úkonov v zmysle zrušujúceho uznesenia krajského súdu až 4. marca 2002 (nečinnosť v trvaní 10 mesiacov). Okresný súd bol ďalej nečinný od 9. apríla 2003, keď odročil pojednávanie na neurčito, do 21. októbra 2004, keď zisťoval pobyt žalovaných (nečinnosť viac ako 18 mesiacov). Ústavný súd konštatoval, že nezistil existenciu žiadnych zákonných prekážok, ktoré by bránili tomu, aby tieto jednoduché procesné úkony okresného súdu nemohli byť vykonané skôr, a to aj so zreteľom na doterajší priebeh konania.

Stanovisko okresného súdu, že *„nemá vytvorené také podmienky, ktoré by sudcom umožňovali aspoň pri vynaložení maximálneho úsilia, ktoré od nich možno požadovať, konať a rozhodovať vo všetkých veciach plynulo“*, ústavný súd neakceptoval.

V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezbavuje štát zodpovednosti za zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Pretrvávajúci vysoký nápad vecí a v tejto súvislosti nedostatok sudcov pri vybavovaní agendy nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali alebo znižovali zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil. Tieto okolnosti ústavný súd nezohľadňuje v súvislosti s pozitívnym záväzkom štátu zabezpečiť právo občana na súdne konanie bez zbytočných priet'ahov.

Ústavný súd so zreteľom na všetky uvedené skutočnosti konštatoval, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/97 došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, čím bolo porušené aj základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2

ústavy na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

1. V nadväznosti na rozhodnutie o porušení základného práva s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v zmysle § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby vo veci sp. zn. 29 C 34/97 konal bez zbytočných priet'ahov.

2. Keďže ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/97 došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj jej žiadosťou o priznanie finančného zadosťučinenia podľa čl. 127 ods. 3 ústavy.

Hoci ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných priet'ahov, je toho názoru, že porušenie základného práva s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno účinne odstrániť len uplatnením tejto jeho právomoci. V dôsledku toho považoval za potrebné rozhodnúť aj o priznaní finančného zadosťučinenia.

S'ťažovateľka požadovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia 45 000 Sk, pričom svoju žiadosť odôvodnila postupom okresného súdu a stavom „*právnej neistoty, v ktorej sa vyše 52 mesiacov*“ nachádza. Pri určení sumy primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Ústavný súd vzhľadom na doterajší priebeh konania okresného súdu, ktorý vykazoval znaky zbytočných priet'ahov v konaní, a zohľadňujúc tiež konkrétne okolnosti prípadu

rozhodol, že sumu 20 000 Sk možno považovať za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

3. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania, ktoré sťažovateľke vznikli v súvislosti s jej zastupovaním v konaní pred ústavným súdom advokátom JUDr. J. Č., ktoré vyčíslil sumou 9 342 Sk (§ 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v spojení s § 20 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), pričom vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za 1. polrok 2003, ktorá bola 13 602 Sk (pre účely odmeny za úkony po 1. januári 2004). Náhrada bola priznaná za dva úkony po 4 534 Sk zaokrúhlene a 136 Sk režijný paušál.

Trovy konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2005